

Reisen til lillebror

Tenke seg til at under ett år etter at jeg startet på adopsjonsprosess nummer to var jeg på vei til Kina igjen for å hente en sønn til, og altså en lillebror til Martin som jeg hentet for under fire år siden! Og ikke bare var vi på vei til hvor som helst i Kina, men til akkurat samme by som Martin kommer fra, Guangzhou i Guangdong provinsen.

Turister i Beijing

Som sist reise stoppet vi først noen dager i Beijing. Denne reisen var jo også en slags tilbakereise for Martin, og han gledet seg over å få se en del av Kina han kun hadde sett bilder av. I tillegg til Martin var min bror, Stephan, og en god venninne, Milfrid, med på reisen denne gangen. Vi reiste fra Bergen via Amsterdam til Beijing. Martin (6 år) sov store deler av turen fra Amsterdam, men da jeg vekket han fordi vi skulle lande i Beijing var han klar! Ingen som satt i

nærheten av oss kunne unngå å få med seg denne guttens oppriktige lykke og glede over å skulle få komme tilbake til «landet mitt», som han sa. Han strålte og nærmest løp ut av flyet for å endelig, endelig kunne sette sine bein på kinesisk jord igjen.

På flyplassen ble vi møtt av Linda som skulle være guiden vår i Beijing. Vi tilbrakte tre dager i Beijing før vi reiste videre til Guangzhou.

Første dagen ruslet vi bare i gatene rundt hotellet, badet i bassenget og slappet av, men dag to og tre var full av sightseeing. Vi var i Kina i juli/august, og det betyr at det var varmt. Veldig varmt og fuktig. Vi snakker om 35+ grader og rundt 80% luftfuktighet, så innendørs basseng på hotellet var ganske deilig!

Dag to dro vi til muren. For meg var det å oppleve de samme stedene som sist, men denne gangen fikk jeg oppleve det mer gjennom min sønn, og det var utrolig fint. Vi dro altså til Juyonguog-passet hvor vi skulle gå opp. Som sist gikk jeg kun til første varslingsårn, det var rett oppover og veldig ujevne trinn så det var tungt å gå, og den nevnte varmen og luftfuktigheten hjalp ikke akkurat på. Men Milfrid og Martin gikk ganske mye lengre og ble belønnet med is og «gull-medalje». Han er ganske stolt over den medaljen, som har navnet hans, og datoen for når han gikk, risset inn. På vei tilbake til Beijing stoppet vi på en jadefabrikk for å spise lunsj. Om kvelden dro vi for å se et kung fu-show. Det var fantastisk flott, og nok en stor opplevelse for seksåringen. Deretter gikk vi på en kjent og anbefalt restaurant for å spise and, Da Dong. Virkelig et himmelsk måltid! Restauranten lå heldigvis rett rundt hjørnet for hotellet vårt for det ble sene kvelden før vi var ferdig.

Dag tre var det tid for å besøke Tiananmen plassen og den forbudte by. Det var utrolig spennende for Martin og oppleve den storslåtte forbudte by. Det var forferdelig varmt og fuktig, men han holdt humøret oppe og ville se alt. Det var utrolig fint å se hvordan han liksom tok alt inn. Om kvelden holdt vi oss på hotellet. Dette var siste kveld i Beijing og dagen etterpå skulle vi fly til Guangzhou, for å møte Sivert, min andre sønn!

Guangzhou

Vi ble hentet og kjørt til flyplassen etter frokost. Det var en del forsinkelser, også denne gangen får jeg si, så det ble sene kvelden innen vi var på plass i Guangzhou. Martin var også veldig tydelig glad for å være i Guangzhou, og også på denne flyturen var det uunngåelig for de som satt i nærheten av oss å få med seg hans glede og entusiasme. Igjen ble vi møtt på flyplassen av hun som skulle være guiden vår i Guangzhou, Connie. Vi ble kjørt til hotellet, det samme hotellet som sist gang, og det ble kun tid til middag før vi la oss.

Sist jeg var på vei til Guangzhou var jeg på vei for å bli mamma for første gang, og den følelsen var helt ubeskrivelig. Denne gangen var jeg på vei for å bli to-barns mor, men reisen så langt hadde nok vært mer preget av å følge opp Martin sine følelser rundt det å være tilbake i sitt opprinnelsesland. Men tankene rundt det å skulle møte Sivert, en litt større gutt denne gangen (4 år), og hvordan det ville bli for han lå hele tiden bak i hodet mitt. Jeg følte jeg visste litt mer hva jeg gikk til denne gangen, og jeg følte meg ganske trygg på at jeg ville kunne håndtere Siverts følelser og mine følelser for han. Men tankene mine rundt det var nok likevel noe overskygget av tankene om hvordan møtet med lillebror ville bli for den vordende storebroren.

Den store dagen!

Vi skulle få møte Sivert på ettermiddagen, på det samme, offisielle adopsjonskontoret der jeg møtte Martin. Vi holdt oss ved bassenget etter frokost, og koste oss og prøvde å slappe av. Jeg kjente på at jeg begynte å bli nervøs, og mens Martin og onkel fortsatt badet gikk jeg på rommet for å prøve å roe meg ned og gjøre meg klar til å møte Sivert.

I forkant hadde jeg hadde avtalt med reisefølget mitt hvordan vi skulle gjøre det i forbindelse med møtet med Sivert. Min bror skulle ha fokus på å støtte Martin dersom han trengte det, mens Milfrid skulle ta bilder, og sørge for å skrive ned svar på spørsmålene om Sivert som jeg hadde forberedt. På det viset kunne jeg fullt ut konsentrere meg om Sivert.

Så var det tid for å dra. Vi kom først til kontoret og satte oss til rette i sofaen og ventet. Denne dagen var det ingen andre familier som skulle møtes så vi hadde de store lokalene helt for oss selv. Sivert kom i følge med sin fostermor, og noen representanter fra barnehjemmet.

Han kom stille gående, mens han holdt på en vannflaske og en liten sekk som han hadde med seg fra fosterfamilien. Det virket som han visste hva som skulle skje, og

han var forsiktig, men ikke avvisende. Vi hadde også med en liten sekk med noe snacks, en drikkeflaske og noen få leker. Han ville ikke ta imot det så Martin åpnet sekken for å vise han hva som var der. Lekebilene fanger interesse og han begynte å leke forsiktig med den. Vi hadde også med såpebobler og vi blåste litt bobler, og det virker som at det alltid bringer smilet frem hos barn. Så også her. Men så fikk vi beskjed om at vi ikke kunne blåse bobler inne så det måtte vi slutte med. Men vi kunne gå inn i et siderom der det var mer leker. Vi gjorde det, og Sivert, Martin og jeg satte oss ned ved et lite bord og begynte å se på lekene de hadde der. Der fantes tegnesaker og Sivert begynte straks å tegne. Martin var litt mer tøysete i leken og fikk fort frem både latter og smil hos lillebroren. Martin var kjempeflink til å få Sivert sin oppmerksomhet og til å få frem den hjertelige latteren som vi nå vet kjennetegner Sivert.

Martin var kjempeflink til å få Sivert sin oppmerksomhet og til å få fram den hjertelige latteren som vi nå vet kjennetegner Sivert.

Mens vi tre satt der og prøvde å bli litt kjent gikk onkel rundt og tok bilder og filmet oss litt. Milfrid satt med guiden og fostermor og fikk svar på alle spørsmålene. I ettertid har jeg tenkt at det var litt dumt at jeg ikke selv fikk pratet mer med fostermor, men samtidig så tenkte jeg at det viktigste for meg i den situasjonen var å holde fokuset på Sivert.

Etter en stund skulle vi ta felles bilde, før fostermor og representantene fra barnehjemmet skulle gå. Sivert var ikke helt komfortabel med at jeg skulle løfte han opp så da gråt han litt, men han lot meg likevel bære han. Så ble vi bedt om å bare gå tilbake til lekerommet, og uten at jeg, eller Sivert for den del, fikk det med seg så forsvant den Sivert kjente best ut av livet hans. Da vi litt senere skulle gå gikk det opp for Sivert at fostermor ikke var der og han løp rundt for å lete etter henne. Da var han veldig lei seg, og det var selvsagt vondt å se. Men heldigvis lot han meg løfte han opp og trøste ham.

Da vi kom tilbake på hotellet bestemte vi oss for å holde oss på rommet. Sivert, Martin og jeg hadde et rom som hadde dør inn til onkel sitt rom, mens Milfrid hadde sitt eget rom. Det var godt å ha muligheten for Martin å «ta pause» inne hos onkel innimellom. Selv om han var utrolig flink til å ta seg av lillebroren så var det også ganske vanskelig innimellom å måtte dele mamma.

Den første kvelden bestilte vi middag på rommet. Sivert fikk wonton noodle soup, som jeg ble fortalt var hans favoritt og matlysten og -gleden var det ingenting å si på.

Etter hvert ble det leggetid og Sivert var helt klar for å ha på seg den nye pysjen jeg hadde med til han. Det var helt

rørende å se hvor stolt han virket over den, han gikk og strøk seg selv på armene. Sivert (og mammaen) var sliten etter en dag med store følelser. Han klarte likevel ikke å sovne, så vi lå i sengen og jeg sang for han og strøk han på ryggen til rundt klokken elleve før han endelig sovnet og da sov han rolig og godt helt til neste morgen. Martin ville absolutt være lenger våken enn lillebror så han holdt seg på onkel sitt rom der de spilte spill, og han holdt ut til halv tolv. Da var denne mammaen også helt ferdig, og jeg sovnet lykkelig mellom mine to skjønne gutter.

Nå er det oss tre

Når vi våknet neste dag virket det som om Sivert var helt innforstått med at nå var det med oss han skulle være. Han støttet seg veldig på storebroren og fulgte hans eksempel i det meste. Vi skulle egentlig tilbake til det samme kontoret for å fullføre adopsjonen, men på grunn av tyfon (som vi ikke merket mer til enn at det var vanlig bergensregn) var offentlige kontorer stengt den dagen. Derfor ble det en veldig rolig dag på hotellrommet for det meste, og litt på hotellets lekerom. Sivert virket stort sett fornøyd, men Martin strevde en del den dagen med å måtte dele både meg og tingene sine. Derfor var det fint at neste dag når vi fikk dratt for å fullføre adopsjonen av Sivert så ble onkel og Martin igjen på hotellet. Da fikk han full fokus fra onkel, og en pause fra å skulle være flink storebror. Jeg fikk da også anledning til å ha full fokus på Sivert, og kunne ta inn det fantastiske at jeg var blitt mamma nok en gang til en herlig liten gutt, født i Kina.

De neste dagene holdt vi oss mest på hotellet, bortsett fra de dagene vi måtte på ulike kontorer (for å søke pass og slikt), og en dag da vi var i dyrehagen. Vi spiste en del av middagene på de forskjellige restaurantene til hotellet, og en del ble bestilt på rommet.

Det var varmt og vi likte å holde oss ved bassenget, men Sivert vil absolutt ikke bade. Verken der eller i badekaret. Martin gjorde sitt beste for å vise hvor gøy det var å bade, hoppet uti og oppi og tullet masse. Sivert lo masse, og syntes nok at den nye storebroren var skikkelig tøysete, men ikke tale om at han lot seg overtale til å gå uti selv.

Allerede dag to med Sivert Skype't vi med mormor og tante hjemme i Norge. Sivert hadde sett masse bilder av de og han var helt med på å prate med dem. Allerede da kom norsken, han sa «hei mormor», med en gang han så henne, og vinket og lo.

De neste kveldene sovnet han veldig fint og godt, til vanlig leggetid. Dette gav storebroren etterlengtet alenetid med mamma en liten stund før også han måtte legge seg.

Hjem til det nye livet

Vi hadde en fantastisk tid i Kina, jeg hadde det beste reisefølget og jeg er mamma til de beste guttene, men de siste dagene i Kina så ville jeg bare hjem. Det er noe med det å komme i gang med det vanlige livet sammen. Flyreisen hjem gikk som en drøm! To gutter på fire og seks sitter selvsagt ikke i ro i ti timer, men på det jevne oppførte de seg ikke til sjenanse for de øvrige flypassasjerene. I løpet av flyturen fortalte jeg til en av flyvertinnene at jeg var på vei hjem etter å ha adoptert Sivert, og at Martin også var adoptert for bare få år siden. Hun ble så rørt over historien vår at vi fikk ekstra god service, og hun kom med en liten gave til hver av guttene til minne om flyturen hjem.

På Flesland sto en stor gjeng med venner og familie, og ønsket oss, og ikke minst Sivert, velkommen hjem. For en herlig følelse å bli møtt slik og ikke minst være hjemme med guttene mine.

Nå er det hele seks måneder siden vi kom hjem, og det føles som at Sivert alltid har vært her. Jeg skal ikke legge skjul på at det har vært tøffe dager innimellom, mest av alt på grunn av sjalusi mellom brødrene. De første månedene hjemme var slitsomme, mest på grunn av kniving dem imellom. Siden jeg bare er en person er det ikke alltid lett å tilfredsstillе begges behov akkurat når de trenger det, men litt om litt kommer de nærmere hverandre. Sivert ser veldig opp til storebroren og kopierer han i ett og alt. Han har hatt en fin utvikling språkmessig, og emosjonelt virker han å være helt på plass her hos meg og storebroren. Han husker likevel fostermoren sin, og innimellom vil han ta frem bilde av henne og se på det og snakke litt om henne, men det går lengre og lengre tid mellom hver gang det skjer. Vi har funnet rytmen sammen, en liten familie på tre - en mamma og hennes to gutter. Og det kjennes så rett og så godt i mammahjertet.

Siren